Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

Juni 1960

DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**

Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.

Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen: **Gerda Rørbæk Nielsen,** Stollig, pr. Aabenraa. Telefon 2 16 20.

Kære læsere!

De abonnenter, der har indbetalt for første kvartal, vil denne gang modtage en postanvisning, som efter behag kan udfyldes med 3, 6 eller 9 kr. Jeg beder om — for at undgå standsning eller forsinkelse i fremsendelsen af Kosmologi — at pengene må være mig i hænde senest den 14. juni, og siger på forhånd mange tak. —

Jeg har haft den glæde at modtage mange smukke opmuntringer over hæftets udseende og indhold, — og det har rørt mig dybt at få disse anerkendelser.

Hjertelig tak til alle!

— I LÆSERFORUM bringes denne gang 2. indlæg af Per Borgaard. Dersom andre unge skulle have lyst til at tage til mæle enten som underbygning eller som modbevis, opfordres de hermed til at tage til orde.

*Men også andre aldersklasser indbydes til at komme frem med **problemer, som ønskes drøftet** i LÆSERFORUM.*

Venlig hilsen Gerda Rørbæk Nielsen.

Politik og Kosmologi

Mennesket står på tærskelen til rejser i rummet. I øjeblikket foregår udviklingen af disse baner med fabelagtig hast, og en skønne dag — om kortere eller længere tid — sætter det første menneske fra Jorden sin fod på en anden planet.

I samme nu vil hele vor kendte verden undergå en gennemgribende forandring.

Det vil blive tvingende nødvendigt for os at forsøge at skabe os det store overblik, der skal til for at leve i en verden, hvor den lille planet: Jorden ikke længere er universets selvfølgelige midtpunkt. Naturligvis ved vi godt — teoretisk — at Jorden kun er et støvfnug i universet, — men er tanken nu også rigtig trængt ind i os og faldet til bunds, så vi lever og handler ud fra disse forudsætninger?

Både hos vore statsmænd og hos det enkelte individ vidner mange ting om, at tanken langtfra er naturlig for jordmennesket. —

Endnu 350 år efter Galilei's berømte udtalelse om, at det er Jorden, der bevæger sig rundt om Solen i stedet for omvendt, tror menneskene stadigvæk i deres inderste hjerte, at Jorden er noget helt enestående i universet! — 350 år efter Galilei er mennesket endnu ikke kommet videre end til at tro, at hans verden, hans land, hans bil og hans fjernsyn er noget helt for sig — og at magen til det ikke findes noget sted. Ud fra disse synspunkter handler mennesket. Men det mest enestående i dette forsnævrede verdenssynspunkt er dog det enkelte menneske selv — og det er derfor hans JEG, hele universet i sidste instans drejer sig om.

Disse anskuelser må nu tages op til alvorlig revision.

Dersom vi forestiller os, at den dag kommer, da vi bliver i stand til at bevæge os fra planet til planet og samtale med menneskene der, hvad ville vi da opdage? At vort land, biler og køleskabe slet ikke spiller så stor rolle, som vi gik og troede. Og det ville måske allersmerteligst gå op for os, at det JEG, vi selv regnede for så meget, måske slet ikke var værdigt til at tælles med, fordi vi selv havde forkælet, forkvaklet og ødelagt det.

Dersom menneskene på den fremmede planet ville være ligeså nysgerrige, som vi er det, da ville de spørge: Hvor kommer du fra? — Og vi ville ganske naturligt forsøge at forklare dem, at vi kommer fra en planet, vi kalder Jorden, og som ligger så og så mange lysår borte. Menneskene der ville være tilfredse med denne oplysning og i øvrigt være ligeglade med, om vi kom fra Danmark, Frankrig, Kina eller Indien. For dem ville vi være „jordmennesker“ akkurat som de for os er venusfolk, marsfolk o.s.v.

Det er soleklart, at vi ikke kan være det mindste interesseret i f. eks. Pluto's indre, politiske stridigheder — og at vi ville regne folk fra Pluto, som folk fra Pluto, hvad enten de kommer fra en evt. østblok eller vestblok. Dersom vi var interplanetarer og kom til en planet, hvor indbyggerne stredes indbyrdes om deres egne små petitesser, ville de måske forekomme os latterlige af samme grund, fordi de helt savnede det tilstrækkelige overblik for, hvor de befandt sig, nemlig som blot en lille menneskehed blandt universets utallige menneskeheder. Vi ville undre os over, at de ikke brugte tiden til noget mere fornuftigt end til at slå hinanden ihjel.

Man hører tit det spørgsmål blive stillet, hvorfor rummenneskene dog ikke hjælper os ud af vore politiske vanskeligheder og forhindrer oprustningen? Dersom vi var i deres sted, kunne vi måske bedre forstå, at enhver verden selv må løse sine problemer og menneskene i den verden selv må lære at leve f o r hinanden i stedet for m o d hinanden for at kunne gå videre ind i et interplanetarisk fællesskab.

Vi kan lige så godt med det samme forsøge at få det tilstrækkelig store overblik, der skal til for at forstå, at menneskeheden ikke blot er den, der lever på vor lille planet, men at den, som menneskehed, strækker sig gennem hele universet.

Såsnart et menneske har erhvervet sig dette overblik, begynder det uvilkårligt at handle efter en hel ny målestok, som også giver sig udslag i et helt andet syn på politik.

Hvad er politik?

Politik er det, der bestemmer et samfunds indre udvikling og kår samt dette samfunds forhold til andre samfund. Alle samfundsforhold er bestemt af den politik, der bliver ført i det pågældende samfund. Nogle politiske ideologier går ud på at forbedre samfundsforholdene kollektivt på bekostning af individet, — andre ideologier bestræbelser går ud på netop at højne samfundet g e n n e m individet. Nogle ideologier er nationalistiske, andre internationale.

Politikken griber dybt ind i hver enkelt menneskes liv, fordi den gennemsyrer alle samfund verden over. Også i det stykke bliver mennesket bestandig stillet over for et valg og tvinges til at tage stilling.

Kosmologien kommer ikke med nogen generel løsning, men peger blot på problemerne. Enhver må gøre op med sig selv, hvad der for det enkelte menneske er det rigtige. Den hverdag, vi lever i, er vi blevet nødt til at inkludere andre menneskeheder i. Vi er blevet nødt til smerteligt at erkende, at vi ikke er noget enestående. Mere end nogen sinde er vi blevet klar over vigtigheden af, at vi får løst **vore jordiske politiske problemer. At disse ikke løses ved krig, intolerance** og ufordragelighed, viser historien klart. De løses heller ikke

ved nogen hvad-kan-det-nytte-politik. Det nytter ikke, at du og jeg skyder os ind under, at det jo ikke er o s, der har skabt atombomben. Som menneske på planeten Jorden har hver enkel af os et ansvar, som vi ikke har lov til at skyde fra os.

Denne ansvarsfølelse kommer samtidig med det, jeg kalder „det store overblik". Alvorlige ufologer verden over føler, at dette ansvar hviler tungt på deres skuldre — og kæmper en hård kamp for, at alle problemer må finde deres løsninger, således, at jordsamfundet kan blive menneskene værdigt at leve i — i gensidig forståelse og broderskab, som den universelle lov påbyder os.

Og rundt om i verden er deres røster blevet hørt og bryder som en stråle af håb ind over en træt, forvirret menneskehed, der, gennemsyret af lidelse, kæmper for livet og tilværelsen.

Rumfolk og dimensioner

Vi har fundet ud af vore sansers utilstrækkelighed til at give forklaring på fænomenernes verden. — Det betyder ikke, at vi skal „svæve over vandene" og forsøge på at forstå alt ved hjælp af intuition og følelse. Men det er rart for os at vide, at det, vi erkender ad sansningens vej, ikke er tingenes egentlighed — og at forholdet til vore medmennesker heller ikke giver det rette billede af menneskelivet.

Når man vil forske på et reelt grundlag, er det sundt at kende sin begrænsning. Sålænge mennesket sanser tredimensionelt, sålænge — er vi klar over nu — kan vi ikke nå til at erkende hele tingen, eller tingen, som den er, — og vi kan ikke erkende hele sandheden hverken om dette eller hint.

Ud fra disse begrænsede forudsætninger er det, vi skal forsøge at nå frem til „Sandheden om UFOerne".

Det er klart, at der netop på dette område bliver begået mange vildfarelser. Tilsyneladende sker der mange uforklarlige ting i forbindelse med UFOerne, som ingen har nogen mulighed eller forudsætning for at give nogen fornuftig forklaring på. Blandt de usandsynlige mængder af såkaldt UFO-litteratur, der bliver spredt ud over verden, findes der et meget stort antal netop af den slags kontaktberetninger, som — dersom man skal tage dem alvorligt — henhører under helt andre dimensioner.

Man har ikke nogen mulighed for at konstatere, om der i hele

denne kategori af litteratur skulle findes et gran af sandhed. Sikkert er det, at trangen til at vække opsigt, blive berømt og tjene penge spiller sin store rolle i disse publikationer. En del af dem må givet også tilskrives en patologisk årsag — mennesker, der lyver, fordi de ikke kan lade være, eller fordi de virkelig selv tror på de eventyr, de fortæller om.

Ethvert udviklet menneske ved, at der eksisterer ukendte kræfter, — kræfter, som henhører under dimensioner, vi endnu ikke har kendskab til, — og som vi endnu er alt for umodne til at fatte, endsige beherske. De, som forsøger at „vække“ disse kræfter — og som endogså i nogle tilfælde har held dertil — er med til at skabe forvirring og rådvildhed blandt ufologer verden over.

„Budskaber fra rummet“ er noget, vi alle kan begynde at publicere, at vi får. Ingen kan kontrollere, om vi taler sandhed eller vi blot benytter os af, at verden nu engang vil bedrages. — Derfor må det stå klart for enhver, der alvorligt forsøger at trænge tilbunds i UFO-mysteriet, at sådanne „budskaber“ er uden nogen betydning for ufologien, og at vi gør os selv til tåber ved at beskæftige os med dem.

De af os, der erkender menneskets evige udvikling som et faktum, benægter ikke, at der i universet kan findes mennesker, der lever i helt andre dimensioner end vi. Men selvom vi kunne komme i forbindelse med disse væsener, — hvad jeg stærkt tvivler på, at vi i det hele taget kan, — har vi ingen forudsætninger for at fatte dem, endsige omsætte deres tanker og følelser til tredimensionelle forhold. *Derfor skal vi koncentrere vort forskningsprogram om tredimensionelle mennesker som vi selv,* som blot til forskel fra os har nået en næsten ufattelig høj teknisk og åndelig udvikling. Deres erkendelse af livet er langt større end vor, endskønt de besidder de akkurat samme sanseredskaber. Deres åndelige standard er af en så høj kvalitet, at der måske kun har levet eet menneske på Jorden af samme høje standard.

Når vi grunder vor viden på blot og bar observationer, og hvad vi deraf kan drage af logiske konklusioner, bliver der, når alt andet er trukket fra, dette tilbage: Planetarerne bevæger sig ikke i vor atmosfære, fordi de synes, det er morsomt at flyve over en forbløffet menneskehed. — Der må være en årsag til, at de kommer — og de må have en mission. Hvilken? Det er det, alle de folk, der arbejder frivilligt med UFO-sagen hele verden over, forsøger at finde ud af.

Der er overhovedet intet, der tyder på, at planetarerne har i sinde at invadere Jorden og gøre os alle til slaver. I så fald ville de nem-

lig først og fremmest have sørget for at skabe rædsel og panik. Intet ville være lettere for dem, fordi de repræsenterer noget helt ukendt for mennesket på Jorden. — I 13 år har de bevæget sig hensynsfulde over vore hoveder, som for at vænne os til synet af dem. Det er denne hensynsfuldhed og mangel på aggressivitet, der fortæller om en høj, åndelig udvikling — og som giver os et fingerpeg om, hvilken vej mennesket på Jorden burde vandre. For deres hensynsfuldhed viser os, at dertil, hvor de er nået, er det muligt for mennesket at nå, *dersom det selv vil.*

Dette burde give os stof til eftertanke, som — sammen med indrømmelsen af vore begrænsede erkendelsesmuligheder — atter burde give os mod til at søge at udvide vor åndelige og hjernemæssige kapacitet hen imod en højere forståelse, så vi kan gøre vort til, at den jordiske kultur lærer at sammenfatte åndelig og teknisk viden og kunnen under eet — i stedet for, som nu, at stille disse to ting op som modsætninger.

OMNE IGNOTUM PRO MAGNIFICO
(Om det ukendte gør man sig store forestillinger).

Vaner og fordomme

Mennesket er for en stor del et produkt af indgroede vaner og fordomme. Ikke alene vore selvskabte, individuelle vaner opelsker vi og kæler for, så længe vi lever. Men vi slæber også rundt med en byrde af overleverede vaner, fordomme og traditioner fra utalte generationer. Denne sidste måde at tænke og handle på, er blevet overført fra det ene slægtled til det andet — podet ind i os, i vuggen, i skolen, i kirken og alle andre institutioner, hvor igennem vi bevæger os fra vi går ind i denne verden, og indtil vi atter forlader den. Vi får dem indpodet i vore hjem, som har taget alt dette i arv fra d e r e s hjem. Alle disse traditioner, som vi blev madet med samtidig med de mosede kartofler, — og videre op gennem livet!

Hvor er det svært at frigøre sig for alle disse vaner og fordomme! Og hvor har rumfolkene gjort det nødvendigt for os at gøre det! — Det, vi håber på, når vi beskæftiger os med ufologi, er jo i sidste instans det at få kontakt med disse mennesker fra rummet. Jeg tror, vi nærmere skal spørge os selv end rumfolkene, hvorfor denne kontakt ikke allerede e r blevet etableret. Disse mennesker, med deres langt større evne til at skue virkeligheden bag tingene,

ved jo, at vi er nedsænket i en uforstand, som yderligere er blevet forstørret af den vanetænkning, vi er indhyllet i.

Forlængst har vi jo sat tingene på plads, hvor de — efter vor mening — hører hjemme. Vi har målt op, delt, katalogiseret alle fænomener på en måde, så det ville blive uendeligt vanskeligt at overbevise os om alt det, vi har taget fejl i. Instinktivt er vi modstandere af alt, hvad der ikke falder ind under et af numrene i dette katalog. Alene menneskenes reaktion på UFOerne, som jo i allerhøjeste grad står „uden for nummer" viser dette.

Rumfolkene har iagttaget os i mange år. Sikkert har de også undersøgt vore reaktioner både over for dem og overfor meget andet af det, der forekommer på vor planet. Jeg tror, jeg tør sige, at de med største forbløffelse har konstateret, at vi uden at fortrække en mine er i fuld gang med at udrydde os selv med kernespaltning, — at vi stadigvæk køber og sælger mennesker, som om de var kvæg, — at vi regner folk for mindreværdige, blot de har en anden hudfarve eller en anden religion end vi, — at vi ustandselig pønser på, hvorledes vi lettest kan tilintetgøre vore „modstandere" enten med våbenmagt eller alle andre metoder, lige fra psykologisk krigsførelse til „åndelig grusomhed" i ægteskaberne og „hjernevask" i torturkamrene.

Måske vor undren over, at vi ikke bliver kontaktet i højere grad end tilfældet er, ville falde bort, dersom vi kunne se os selv med samme øjne, som rumfolkene må se os. — Noget mere stupidt end en menneskehed, der er ved at udrydde sig selv, skal man forhåbentlig lede længe efter i universet. Noget mere utroligt end folk, der bekender sig til den kristne kærlighedslære og samtidig fordømmer anderledes tænkende, og gang på gang lader blodet flyde i „fredens" navn, kan forhåbentlig heller ikke forekomme ret mange steder uden for vor Jord.

Vi er så nedgroede i at tænke, som vore forfædre gjorde det, at vi ikke får øje på, at vi har mere og mere magt til indgriben i vore medmenneskers liv, efterhånden som vor tekniske kunnen bliver mere og mere omfattende, — og det falder os slet ikke ind, at vi *ikke har lov til at foretage en sådan indgriben og indblanding.*

— Vi er nået til et punkt, hvor vi er kørt fast, fordi vore forfædres tanker ikke slår til i den rivende udvikling, vi befinder os i — og vi har endnu ikke selv evnet at skabe nye kulturværdier at leve på.

Albert Schweitzer siger, at den vestlige kultur er død og at intet kan vække den op til ny dåd. I kulturens dødskølvand står vor civilisation foran sin udslettelse. Andre kulturer, levedygtige og med

helt andre etiske værdier som målestok vil rejse sig. Og han tilføjer — underforstået — at vor civilisation heller ikke er bedre værd.

Måske får han ret. Mange ting peger i den retning. Redningen kan ikke og skal ikke komme fra naturvidenskaben og teknikken, men fra åndslivet. Teknikken formår meget, mest i destruktiv retning, men den formår intet i kulturel henseende. Biler og køleskabe skaber ikke kulturer. Vort åndsliv er kun en svag afskygning af, hvad det engang var. Mennesket har ladet sig stille tilfreds med en pseudoreligion, pseudofilosofi og pseudokunst. Deraf udspringer et pseudo-livssyn og en pseudo-verdensanskuelse, som forholder sig overfor virkeligheden som en genstands skygge til genstanden selv. — Det åndsliv, der engang var en levende virkelighed for menneskene, opfatter vi kun det ydre skin af — vi formår ikke mere at gå bag om dette skin og undersøge den virkelighed, der ligger gemt bag det. *Det* er grunden til, at vor kultur er død og vor civilisation døende.

Årsagen til, at vi ikke mere kan leve på vore forfædres tanker er, at disse ikke mere er virkelige for os. De er blevet til tomme vaner og mølkugleduftende traditioner. Så er det da tiden til at se os om efter nye kulturværdier, dersom vi ikke skal gå til grunde, — thi at intet folk lever ret meget længere, når ånden stagnerer, viser gamle, forlængst undergangne kulturer os tydeligt. — Vi må løfte hovedet, se os om med et klart blik, gøre op med os selv, hvor, på den ene side tomt og fattigt og på den anden side grusomt og utrygt **menneskets liv er, og så spørge os selv, hvad kan vi gøre i den retning.**

Først og fremmest må vi — både i opdragelsen af vore børn og af os selv — lægge al vor vane-tænkning og alle vore fordomme fra os som et kasseret sæt tøj og derefter vandre videre frem i et intens forsøg på at fatte, *hvad livet er* og *hvad det vil* med os. — Vi kan tælle og lægge sammen, så meget, vi vil, men facit vil blive, at dersom vi i det hele taget vil øjne håbet om en fremtid for vor kultur, da må vi åbne vore sanser i en større forståelse og et uhildet syn på alt, hvad der møder os. — Vi må lære at lade være med at opdele og sætte i bås.Vi må lære at betragte enheden i universet — i „alt, hvad lever, røres og er" — og vi må lære at erkende os selv som en del af den helhed, som omfatter altet.

Slutresultatet vil da blive, at vi bøjer vore hoveder i dyb ærbødighed for selve livet — og lever videre med en langt større indsigt i de problemer, der trykker os takket være, at vi ikke før har formået at frigøre os fra alt det, der er overleveret os fra en tid, da planetarer ikke talte med i hverken det politiske, det religiøse, det videnskabelige eller det filosofiske verdensbillede på vor klode.

Kend dig selv

Mennesket går på opdagelse i de fjerneste afkroge af Jorden, — over høje bjerge og gennem dybe jungler. — Mennesket forsker og udforsker. Gennem teleskoper, mikroskoper og spektroskoper ransager han alt fra det mindste og næreste til det største og fjerneste.

Men den jungle, der hedder mennesket, er endnu langtfra udforsket.

Det blev i sin tid overladt til psykologiske specialister at udforske menneskets følelsesliv, ligesom det blev overladt til medicinske specialister at udforske menneskets legeme.

Det var et fejlgreb, som moderne videnskab er ved at få øjnene op for. Psykologerne fortæller os nu, at „Sjælen er den vigtigste af menneskelegemets organer". — Den dag er måske ikke så fjern, da udforskningen af den menneskelige natur bliver sat ind med helt nye metoder, idet man nu er klar over, at man ikke kan adskille sjæl og legeme og udforske de to ting for sig, men at de tværtimod må betragtes under eet for at give et nogenlunde sandt billede.

Det er glædeligt at spore disse tegn på fremgang inden for det videnskabelige felt, fordi det giver håb om, at meget af det, der blev grebet forkert an, nu vil blive betragtet under den rigtige synsvinkel og derved finde sin løsning.

— Men een ting kan vi ikke overlade til videnskaben — selvransagelse!

Det er sundt med en stille stund til eftertanke om, hvad vi er, hvem vi er, og hvad meningen kan være med o s. — Det skal ikke være en egoistisk navlebeskuelse, men en sund, „videnskabelig" interesse, der vækker os til nyt liv og ny dåd og får os til at se på vore omgivelser med friske øjne.

En stille stund til eftertanke!

Et afslapningsøjeblik, hvor trætte lemmer og tanker falder til ro og finder hvile — minutter, hvori vi føler os eet med altet.

„Menneske! Kend dig selv — og alt skal åbenbares for dig", lød oraklets svar til tvivlrådige, forvirrede mennesker.

— Måske er der en større sandhed i disse ord, end vi umiddelbart er i stand til at fatte. —

Det kan ikke siges, at der er steder, hvor skønhed ikke eksisterer; thi skønhed er essensen af livet, og livet er universelt.

(Georg S. Arundale)

Læserforum

De ældre siger, at det er et privilegium at være ung i dag. På en måde har de ret. Men er de virkelig så naive, at de ikke forstår, at der siden deres tid er kommet mange nye problemer til. Vel har måske deres barndom og ungdom været hårdere end vor, men de har ikke levet i slagskyggen fra atombomben. Gik det dem galt dengang, kunne de begynde forfra igen.

Vi, der er unge i dag, er vokset op i mørket i atombombens skygge. Næsten lige siden vi har været i stand til at fatte lidt af de verdensomspændende problemer, har vi hørt tale om den 3. verdenskrig. Vi har i skolen lært om atomets ødelæggende virkninger, og vi har fået at vide, hvordan det virker — ikke bare på de øjeblikkelige ofre, men fremad i tiden — i al evighed.

Vi ved, at kommer det store brag, bliver der ingen chance for at begynde forfra. Thi hvem ønsker at begynde et nyt liv, når ens legeme er ødelagt af strålegiftens ustandselige, sejrrige gnaven? Og hvem ønsker at give liv til børn i en verden, hvor chancerne er 1000 mod 1 for, at de vil være forvredne vanskabninger, ikke værdige at kaldes mennesker — et grusomt nemesis, fremkaldt af mennesket selv.

Allerede nu er frygten der hos de alvorlige unge. De, der gifter sig for at skabe tryghed og et snævert fællesskab, er fulde af frygt, mens de venter deres lille barn. Bliver det et barn, skabt i deres billede, hvori de kan genkende sig selv på godt og ondt og få det gode til at vokse — eller bliver det — noget andet? En rædselsvækkende vanskabning eller et barn, der allerede før fødselen er bestemt til at skulle henslæbe livet i åndssvaghedens mørke?

Salige er de, der har gjort sig dette klart til bunds og dog vover at give nyt liv. Thi de har forstået, at livet ikke er til, for at menneskene skal ødelægge det.

Hvordan ville vore bedsteforældre have reageret i samme situation?

Uden noget at tro på, uden noget at støtte sig til, står vor tids unge overfor at skulle tage stilling til sådanne problemer. De svæver i tomheden og har kun eet sikkert punkt i deres tilværelse: når det store lysglimt kommer, er alt forbi.

Franskmændene har et gammelt ord, der siger: *Efter os kommer syndfloden.* Denne kliche har i dag fået nyt indhold — er blevet et livsgrundlag for mange unge. Det er ikke noget, man gør sig klart, men man ved, at mens man herhjemme slæber sig rundt i den samme gamle skure, findes der steder, hvor vi ikke har noget at sige,

men hvor man former vor skæbne — uden at spørge os. Så kommer efterhånden følelsen af, at vi er uden betydning. Andre tager ikke hensyn til os. Godt, så lad os sørge for os selv!

Og med atombombens selvlysende dødningegrin foran sig er der nogle, der overgiver sig til meningsløsheden. De giver Fanden i alt og kaster sig ud i glemselen på den ene eller den anden måde. Spiritus kan sløve bevidstheden, og det nervepirrende sus ved at jage hen ad landevejen, mens vejtræerne står som ribberne i et stakit, kan for en kort stund få en til at glemme alt andet. Lev stærkt, dø ung og bliv et smukt lig!

„Lad os more os, mens vi lever!"

I denne korte sætning ligger et af svarene på det evige spørgsmål om moderne ungdoms opførsel. Lad os more os, nyde livet, mens vi har det. Foran os ligger den store bombes eksplosion, og bag den er den sorte tomhed, hvor der *intet* er. Ikke liv — end ikke håb!

Naturligvis er det kun et mindretal — men ikke altid de dårligste — der giver sig angsten i vold. De fleste tier og dyrker sport, læser eller bruger andre metoder til at tvinge den tanke, de ikke tør gøre sig helt klar, bort. Og mange flygter ind i mislykkede ægteskaber, fordi de drømmer om hos en anden at finde den tryghed, de søger efter. I mange, mange tilfælde er deres ungdom, uerfarenhed og desperation for stor, og i løbet af kort tid begynder ægtefællerne at gå hinanden på nerverne. Det er kun fælles frygt, ikke fælles håb, der binder dem sammen, og det kan man ikke leve på.

Vore videnskabsmænd har advaret mod den store bombe. Nu advarer vore rumbrødre, der videnskabeligt og åndeligt er århundrede forud for os. De unge, der har gjort sig faren klar, tier — thi de har allerede erfaret, at i den slags sager skal man helst befinde sig på senilitetens første stadier for at blive hørt. Og de høje politikere, der har nået dette opløsningsstadium, siger ja til A-bomben.

Dem kan det være ligemeget. De skal alligevel snart dø. Men hvad med de unge? Det er os, der skal udslettes af bomben eller overleve for at sætte børn, der ikke er mennesker, ind i verden.

Gid de store staters ledere vil høre rummenneskenes ord og i det mindste standse de meningsløse bombeforsøg!

Per Borgaard.

Et eneste pust fra den vårgrønne skov
har mere om mennesket sagt —
om godt og om ondt og den evige lov —
end al vor visdom har bragt.

(Wordsworth).